

Пътят към Емона

Пътят към Емона

Георги Василев

© Георги Василев, автор

© Тихомир Витков, корица

ISBN: 978-619-188-900-6

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде използвана, копирана, сканирана или разпространявана в електронен вид без писменото разрешение на издателя.

Георги Василев

Пътят към Емона

София, 2022 г.

ПРОЛОГ

Виляна, 21.02.2022 г.

Лошото време не може да заличи добрите спомени. Девети пореден ден валеше. Сякаш небето искаше да прикрие отбратителното ми настроение, да разсее вниманието на околния свят чрез непрестанните си гръмотевици и едри капки дъжд. Ала празнотата вътре в мен излизаше на повърхността ми.

Аз съм Виляна, но това не е моята история. Това е историята на Андрей, в която аз се появявам епизодично – в ролята на обожавана жена.

Ако знаех, че след ден ще получа съобщение, което ще преобърне живота ми, вероятно нямаше да отдавам значение на лошото време, нито на сълзите и на отсъстващите от виенските улици музиканти. Почти сигурно нямаше да напиша тези редове, които впоследствие да се намърдат между крилете на една политаща история. Но трябваше да изляя чувствата си някъде и избрах да бъде върху белия лист.

Аз съм Виляна. Дете на властни и амбициозни родители. Силно зависими от общественото мнение и още по-зависими от своето ego. Майка ми има нотариална кантора в центъра на София. Баща ми – фирма за международни превози. Майка ми работи под марката *Нотариус Генов*

ска. Баща ми е *Геновски АД*. Не искам да оставя погрешно впечатление. Родителите ми са прекрасни.

До осемнадесетата ти година всичко при мен се случваше с бързи темпове. Научих три чужди езика. Спечелих дузина купи от международни състезания по спортни танци. Обличах се, хранех се, учех и съществувах по най-добрата формула. Накрая ще кажа, че започнах да пиша едва на четири. Не само буквата М и моята – В. Пишех всевъзможни мои си стихчета и разкази, които подарявах на родителите си, а те изключително се гордееха и винаги ме награждаваха с красиви моливи, писалки и прочие. Ето защо и сега посягам към химикала. Само че ми липсва вдъхновението. Лиричността е разрежена от проливния дъжд. А изказът – затъмнен от облаците, надвиснали над мен. Затова ще използвам една дума, която да ми помогне в началото.

„Андрей!“

Андрей е всичко мое *след осемнадесетата ти година*. Приеха ме „Право“ в Софийския с най-високия резултат. Още на първия ден започна нашата приказка. Отново валеше проливен дъжд, а аз трябваше да стигна до НДК, където щях да си купя нещо ново за четене от Есенния панаир на книгата. Сегях под козирката, между „Братя Георгиеви“, и не дръзвах да премина двадесетте метра до метростанцията, когато внезапно над мен се разтвори чадър. И до днес помня наситения му тюркоазен цвят. Стройно момче с впито кожено яке застана от лявата ми страна и предложи да ме преведе до подлеза. Бях с високи обувки и инстинктивно го хванах под ръка. Мълчаливо изчакахме метрото, понеже се оказа, че сме в една посока. Успях да благодаря за милия жест с лека усмивка. На станция „НДК“

го погледнах свенливо и му пожелах спокойна вечер. Миг преди вратата да се затвори, Андрей се протегна и ме докосна по рамото. Обърнах се тъкмо когато ми подаде чадъра, а после метрото потегли.

През следващите дни превърналият се в повод за нашата среща предмет беше навсякъде с мен. Поради големия му размер не можех да го скрия в чантата си и се налагаше да го нося в ръка. Така и не заваля. Беше първата седмица на октомври, прекрасно циганско лято. Може би изглеждах странно на колегите, ала вътрешно в себе си знаех, че искам не толкова да върна чадъра, колкото да срещна момчето, което ме спаси от подгизване. Междувременно желанието за среща ставаше по-силно. И навярно затова се изпълни.

Ако се питате какво се случи с чадъра – не му го върнах. Това беше първият от многото спомени, които подредих в таванската стая на нашите.

Андрей, 16.09.2021 г.

Гаражната врата се отваряше плавно. Имах навика да изкарвам с ниска скорост мотора си, а когато се окажа на улицата пред блока, да форсирам два пъти двигателя. Това беше моята задължителна проверка, с която машината ми даваше съгласие за път. Съседите възроптаваха срещу шума, но мнението им нямаше никакво значение. Със или без тяхно съгласие, изпълних ритуала и този път. На гърба си носех раница с най-необходимите вещи. Бутилка вода, санитарни принадлежности, малко бельо и още чифт удобни дрехи.

Може би бяха минали три часа, откакто шофирах в неопределена посока. Ако не беше силното зацапване по шлема, вероятно щях да стигна до някой от граничните пунктове. Затова се наложи отново да спра на бензиностанция, чието име беше по-скоро на арабска принцеса, отколкото на място за продажба на горива:

Джикани газ

Жена на средна възраст с доста пъпчасало лице и силно окосмени ръце ме посрещна с думите:

– Ши зареждаш или ши пикайш?

Не знаех как се отговаря на толкова директно поставен въпрос. Но не затова замълчах. Просто нямаше как да сипя на двигателя гориво от това място.

– Не, само почивам. Благодаря! Всъщност имате ли мокри кърпи? И къде се намирам?

– Има тоалетна хартия в клозета. Кърпи няма. Инак

ей го де е Крушаре! – отвърна с убеждение, че е отговорила на въпрос с повишена сложност.

– А именно? – почудих се аз, тъй като не бях чувал за това селище и по никакъв начин не се информирах за локацията си.

– Именно, де! Крушаре. Ей го.

– Благодаря Ви!

С малко парче плат почистих размазалите се върху шлема ми мухи и продължих.

Какво значение има къде съм, когато нямам крайна цел.

Крайната цел беше многократно променяна в последните години. Мечтите, които момчето си поставяше, се превърнаха в цели, които мъжът осъществява. На тридесет и една имах добро CV. Карьерата ми в айти сферата се бе развила повече от успешно. Повишения, високо оценени проекти, пласиране на софтуерните ми продукти по чуждестранни пазари и огромни печалби за собствениците на компанията, на която останах верен доскоро. Докато не реших, че е време да спра. Просто не бях преценил правилно голямата цел. Поне приемах това като възможност – да яхна мотора и да поуспокоя блъскащите се в главата ми чувства.

Мислите ми бяха яхнали своя собствен мотор и сякаш се състезавахме по гбулентовия път. Прекъсна ни табелата:

Бургас

52 km

Нямам нищо против. В средата на септември море-

то все още е гостоприемно и топло. Май ще продължа на север от Бургас.

Пътят ме отведе до проход, където Стара планина докосваше със своето величие морския бряг. Слънцето бе паднало ниско и скоро щеше да настъпи вечерта. Когато изкачих планината, видях нова табела:

Нос Етине